

נורמן אנגלסברג, נחמן, נולד בשכונה יהודית מובהקת במנצ'סטר, אנגליה, באוגוסט 1937, להוריו ג'יין והרי; וגדל במשפחה ציונית. היה ילד שובב, ועזב את בית הספר בגיל 16.

בגיל 18 (אמצע שנות החמישים) גויס לשירות חובה של שנתיים בצבא הבריטי, אותו בילה בקפריסין בתפקיד מאלף כלבים, ששימשו ככלבי שמירה.

נורמן עלה ארצה בשנת 1962 באוניה "מולדת", ובאותו יום הגיע לקיבוץ, ולמד עברית באולפן, אצל המורה שמחה. מכיוון שהיה מבוגר משאר התלמידים, הוא נהג לשמור על שמחה, וכשהיה בלגן בכיתה הרים את קולו, במבטא המנצ'סטרי המובהק: Give the woman a chance!!

בעת שעבד בלול הוא פגש את רונה, ולאחר שהכירו זה את זה בין הכלובים, והוא בלבד אותה שוב ושוב בזמן ספירת העופות – הם נישאו בקיץ 1963.

הזוג התקבל לחברות בקיבוץ ב-1964, ועם השנים העשירו את הקיבוץ בשלושה בני משק מוכשרים – אמירה, מיכל וישי. רבים מחבריהם זוכרים את נורמן כאבא אוהב, מטייל איתם, ומסיע אותם (בצורה על הכסף, כפי שהיה מקובל אז) על הטרקטור, כשסיגריה "נדיב" בפיו.

נורמן הביא את הוריו לקיבוץ, והם חיו כאן. הרי עבד ב"גמדא" עד פטירתו ב-1971, וג'יין חיה עמנו עד שהלכה לעולמה ב-1987. שניהם קבורים כאן.

גם אחיו ג'ואי (וג'ודי ז"ל) ואחותו הלן ז"ל, היו חלק מרקמת חיינו בתקופות שונות.

מלבד הלול, עבד נורמן בבריכות הדגים, במטעים, היה חצרן/תברואן, עבד במפעל הבונים, וכן שנים בענף הנוי. נורמן היה עובד חרוץ ומסור, איש חזק, ששמר על כושר גופני מעולה. אהב לרוץ, כולל ריצות מרתון, לרכב על אופניים, ולטייל הרבה.

כנער היה נורמן מתופף ג'ז, ורכש לו מערכת תופים משובחת. היה ידען גדול וחובב ג'ז נלהב. היה לו אוסף מרשים של תקליטים, כולל מוסיקה "מינוס 1", בה מנוגנות היצירות ללא החלק של המתופף, והוא עצמו מבצע את התפקיד. הוא התמיד בכך שנים רבות.

נורמן היה לקוח נאמן של הספרייה, וקרא הרבה ספרי איכות. אהב סרטים איכותיים, ועזר לג'ק נורטון להזמין להקרנה השבועית סרטים ראויים. הדסה טוענת שהחיבה לטיפה המרה היא שחיברה ביניהם, והסרטים היו רק תירוץ...

נורמן התעניין גם באמנות, וקירות ביתו מכוסים ביצירות אמנות שאהב.

נורמן היה חבר שקט, שלא נהג להתבטא בפומבי, אך היה בעל דעות מגובשות על הקורה בקיבוץ. לאורך השנים נסע וחזר מספר פעמים, כולל עבודה על ספינת סוחר, ותקופה בארה"ב. אך לבסוף חזר הנה, הביתה.

בשבת בבוקר אהב נורמן להצטרף לחבורה במרפסת של אליס נמלי ואיזי פוזנר, וכאשר איזי היה מביא את בקבוק הויסקי, רבתה השמחה. לעיתים קרובות ביקר אצל מאיר, ושניהם שוחחו במבטא הבלתי אפשרי של ילידי מנצ'סטר.

בשנים האחרונות התדרדר מצב בריאותו של נורמן, והוא זכה בצ'אנדרה, שטיפל בו במסירות במשך שלוש שנים. צוות המרפאה הנפלא שלנו ליווה אותו לאורך הדרך.

לפני כשבוע עבר נורמן לבית יונתן, וקל לשער כמה קשה היה לאיש שבעבר היה כה נייד, חזק ונמרץ, למצוא את עצמו בכסא גלגלים.

נוח על משכבך בשלום, משוחרר ממגבלות הבריאות.

לאמירה, מיכל וישי, ולכל המשפחה המורחבת – אנו איתכם.

רחל גינת